בס"ד

יום **ד', ז' בניסן** תש"ס (**12** באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **ז' ניסן**, נפתחה **האוניברסיטה העברית** על הר הצופים, בשנת תרפ"ה (-1925 5685). היה יום זה חג לאומי ותרבותי ליישוב בארץ. "אחד-העם" סבר, כי הקמת האוניברסיטה היתה המעשה החשוב ביותר של התנועה הציונית(!). אורח-הכבוד היה הלורד בלפור, אבי ההצהרה הנושאת את שמו. [ספר המאה]

בשנת תרצ"ו ("...אם תרצו, אין זו אגדה...") (1936-5696), הושמע היום **שידור הבכורה** של תחנת השידור המנדאטורית. השידור היה בשלוש שפות – עברית, אנגלית וערבית. שם התחנה היה "**קול ירושלים**", אחרי שהערבים התנגדו להשמעת המילים "ארץ-ישראל", והיהודים סירבו להסכים לקיצור, א"י. [ספר המאה]

מחר, **ח' בניסן**, הוצאו להורג, בשנת תש"ה(1945-5705), **אליהו בית צורי ואליהו חכים**, בבית הכלא בקהיר לאחר שהורשעו ברצח שר המדינה הבריטי – הלורד מוין.

השבת, י' בניסן, השבת הסמוכה לחג הפסח, נקראת "**שבת הגדול**", מטעמים רבים ושונים. שבת הגדול הראשונה היתה להם לישראל במצרים, גם היא היתה ב 10- לחודש. לשבת זו, נצטוו ישראל מצווה ראשונה שנהגה לאותה שעה, ולא לדורות. "...בעשור לחודש הזה, ויקחו להם איש שה לבית-אבות, שה לבית" [שמות **יב**' 3] . וניסים גדולים נעשו להם לישראל, שבאותו היום לקחו כל אחד מישראל שה לפסחו וקשרו בכרעי המיטה. והמצרים ראו זה ושאלו, "למה זה לכם?" ובני ישראל השיבו: "לשוחטו, לקרבן פסח כמצוות ה' עלינו". והיו שניהם (של המצרים) קהות על ששוחטים אלוהיהם, ולא יכלו להגיד להם דבר. לכן, קוראים לשבת זו "שבת הגדול". [ספר התודעה]

****

<u>לקראת חג המצות הקרב ובא (בעוד 8 ימים!):</u> (המשך...)

ראה ה' את עוני עמו ישראל ואת מכאוביו, וישמע ה' אל צעקתם מפני נוגשיו. וירא ה' כי השחיתו עמים את דרכם ואת לבם הקשיחו אל הבריות, ויזכור את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב. ואת משה ואת אהרון שלח הקב"ה להוציא את בני ישראל מארץ מצרים ולקרבם לפני הר סיני, לתת להם תורת חסד ולהכניסם לארץ ישראל, **למען היותם לעם סגולה ואור לגוים, להראות את גבורות ה' ולפרסם את מידותיו בעולם.** [הלכה לעם]

<u>נשאלת השאלה בקשר לבדיקת חמץ</u>: אמנם את ה**נוצה**, אשר נוגע בפירורי הלחם בשעת **בדיקת החמץ**, יש גם לשרוף בעת ביעור החמץ כי גם הוא "נפגם" מהחמץ. אך מה "אשמתו" של ה**נר** שצריכים גם אותו לשרוף עם החמץ? הרי, תפקידו היה לעזור ולחשוף את המקומות שבהם עדיין החמץ נמצא? היה לחשוב שגורלו יהיה יותר "משובח" מאשר להשרף... אלא, מלמדינו חז"ל שחמץ מסמל את המידת הגאווה, ובדיקת חמץ היא מעין מאמץ 'אחרון' להוציא מאיתנו את המידה הרעה הזאת. בבחינת: "נר ה' נשמת אדם, חופש כל חדרי בטן" [משלי **כ**' 27]. אך דבר שמשתמשים בו כדי לחפש מידה רעה אצל היהודים, הרי יש להרחיקו ולשרוף אותו...

יום נעים וחג כשר ושמח (עם ציפיה לישועה בחודש הגאולה)!